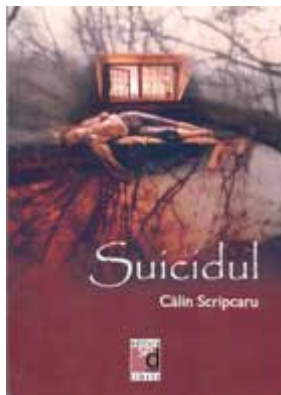

Cartea și revista medicală

Călin Scripcaru,
SUICIDUL,
Editura "Sedcom libris",
Iasi, 2006

Am citit de curând monografia semnată de dl **prof. dr. Călin Scripcaru**, **SUICIDUL**. O temă rar tratată în literatura științifică românească, ceea ce face cu atât mai meritorie întreprinderea autorului. De fapt, este unul dintre puținii noștri specialiști ai acestui fenomen medico-legal, ținând cont și de preocupările domniei sale în cadrul cercetărilor doctorale. Îmbucurătoare este abordarea pluridisciplinară a temei și sugerarea perspectivelor plurale de cercetare a actului suicidal. Creștinismul repudiază suicidul. De la Sf. Augustin și până la anonimii isihasti din tradiția răsăriteană, acest gest violent, care în numele proprietății private asupra vieții individuale distruge darul și totodată harul dumnezeiesc al vieții însăși, a fost repudiat. La fel, religia mozaică și islamismul, dacă am avea în vedere doar cele trei mari religii monoteiste, denunță inacceptabilitatea suicidului. Majoritatea codurilor penale incriminează instigarea sau complicitatea la acte suicidare. Culturile lumii, la rândul lor, încearcă inhibarea tentativelor sinucigase, iar scolile și instituțiile politice și civile fac eforturi evidente pentru îndepărtarea spectrului acestei violente extreme, chiar în cele mai neguroase circumstanțe. Aproape întreaga pleoră a cauzelor și conjuncturilor favorizante pentru suprema violență, așa cum a fost această identificată în foarte apreciată operă a lui Durkheim consacrată suicidului și, pe această tradiție, în literatura sociologică și antropologică ce i-a urmat, s-a dovedit a fi perenă. (...) (Prof. dr. Valerius M. CIUCĂ, Universitatea "Al. I. Cuza" Iasi)

Ce se poate spune despre un om, dincolo de ceea ce el a lăsat pentru sine sau pentru posteritate, dincolo de eschivări și strategii, de evenimente și crize, dincolo de modalitatea de expiere impusă sau autoimpusă, pentru a-l include (sau nu) în jurnalul nostru de amintiri? Răspunsul vine aproape pe negândite, citind rândurile cărții pe care ne-o propune dl **prof. dr. Călin Scripcaru**: nimic sau aproape nimic, totul depinzând de curajul cu care fiecare dintre noi își abordează propriul destin. Într-adevăr, simpli actori ai spectacolului lumii, nu putem decât glosa fantezist și de cele mai multe ori aberant, când e vorba despre viața sau moartea altuia. Cartea intitulată **SUICIDUL** provoacă, la prima lectură, un efect brusc, complet și deconcertant, purtându-ne privirile adânc în descifrarea sufletelor celor de lângă noi. Poate că, din acest motiv, prinși în mecanismul inertial generat de fuga permanentă spre o cât mai adecvată comprehensiune a onto-filogenezei și desfășurării fenomenului, mulți dintre cititori vor concedia pe loc această carte sau, cel mult, vor căuta febril urma științifică din spatele discursului epic, fiind la fel de probabil să găsească toate aceste lucruri, sau chiar idei noi, cu riscul însă de a eluda astfel drumul care i-ar putea aduce mai aproape de contactul cu ceea ce filozofii numesc "*cauza finală a existenței*". (...)

(*Moartea demnă este numai cea care urmează, în mod natural, vieții* - Prof. dr. Dan PERJU-DUMBRAVĂ, Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca)